Lukács Izabella

És a fehér madár fekete

Szalutok Szindbádnak, 2.

Próbállak széppé tenni,
lemosni rólad a mások matt mocskait,

hogy ne sérülj meg és ne térj ki. Nem bírod
el magad, ami tartott, testedre tapadt.
Ott kezdődsz el újra, ahol a vége van,
abban a pontban, minek száma végtelen.

Ez vagy. Centrális ciklus,
benned az idő elcsúszik és beragad,
a hús romlása csak lineáris átok
rajtad. Most mégis más vagy.

Ugyanazok az utak,
egy az ég is, az erdő fái még állnak.
A korláton könyökölve néha látlak,
de elmosnak a vizek,

mert folytatja a folyó, még visznek szelek,
de nem bír már el téged ugyanaz az ág.
Már nem az ujjam, a markom tartom, mert te
zuhanni fogsz és felfal a Kerka torka

mert belőled szivárog a szurok, és a
fehér madár fekete.

Membrán

Most a csönd vagy. Húzlak magamra,
mint férfiszagú, fehér inget.
Tudod jól, hogy mindig fázom.
Mikor néztél, szertelibbent

Rajtam, ahogy madár az ágon,
és a válladra szállt.
Mondanálak. Szó vagy a számon,
még senki sem használt.

A viszketés vagy a bőr alatt,
véresre vakarlak, nem múlsz el.
Néha kitépni akarlak.
Tudsz fájni, folyton, de úgy kell

Nekem, talán én akartalak.
A tenyered membrán.
Szivárgunk. Ahova akarod
kezed oda tedd rám.

*Lukács Izabella vagyok. 1996-os évjáratú. Zalában élek, Lovásziban vagyok otthon. 2011-től 2016-ig a Zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium diákja voltam. 13 éves korom óta írok. 2010 óta közlöm írásaim a poet.hu felületén, 2011-ben publikáltam elősz*ör.

Részlet a költő bemutatkozásából